

være foregået. Europaudvalget har været maksimalt og totalt informeret fra starten og hele vejen igennem forhandlingsforløbet.

Sådan vil det selvfølgelig også være fremover. Det er vores linje. Det er det, vi står for. Åbenhed, information og tale er og bliver det bedste grundlag for at træffe de rigtige politiske beslutninger. Så det er der ikke noget at udsætte på, og det bliver der heller ikke noget at udsætte på.

Så mit svar er fortsat det enkle, at uanset hvor mange spørgsmål man stiller, og uanset hvor megen usikkerhed man prøver at skabe om Amsterdamtraktatens afgørende betydning for udvidelsesprocessen, er resultatet nu engang det samme: en hurtigt fremadskridende udvidelse, der en gang for alle i vores generation kan sikre, at vi selv, vores børn og vores børnebørn ikke igen møder krigens hæslige ansigt i Europa. Det er vores opgave og ikke så meget pindehuggeri om det ene og det andet.

Og det er meget enkelt: Det er et ja til Amsterdamtraktaten, der er forudsætningen for, at den udvidelse, som alle lande derovre ønsker, kan blive en realitet. Det er det, vi skal hjælpe hinanden med og ikke så meget at sprede myter om det ene eller det andet, men hjælpe hinanden med det projekt, som er det vigtigste udenrigspolitiske projekt overhovedet i nyere tid og det, der er det mest dominerende for denne regering, som det burde være for alle Folketingets partier og heldigvis også er det for et stort flertal, kan jeg konstatere.

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg vil gerne sige til statsministeren, at denne regering har været mere åben i forløbet, end tidligere regeringer har været. Så vidt vil jeg gerne give statsministeren den kredit. Den fortjener han.

Men det hjælper jo ikke i den aktuelle sag, for dér er der altså tale om en uacceptabel lukket-hed. Jeg mener, at de spørgsmål, som jeg har stillet her i dag, er af fundamental og afgørende betydning, og min bekymring er, at tingene er ved at køre af sporet for den danske regering, og at det ender med et kompromis, som ikke er acceptabelt.

Derfor vil jeg spørge statsministeren, om man ikke på den baggrund vil sikre, at dette forløb kommer til at foregå i nøje og tæt kontakt med Folketingets Europaudvalg, også således at man på fredag orienterer Folketingets Europaudvalg om, hvad der er dagsordenspunkterne for det

udenrigsministermøde. Hvis min bekymring er ubegrundet, kan det jo ikke være noget problem for regeringen at møde frem i Europaudvalget og give en sådan orientering, ej heller at man også sørger for at søge mandat, hvis det er sådan, at man vil fravige sin principielle linje.

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Det er svært stiltiende at sidde og lytte til statsministerens besvarelse på de spørgsmål, der er stillet. Nu har statsministeren flere gange sagt, at Amsterdamtraktaten er en direkte forudsætning for en stor udvidelse af EU, og statsministeren har dermed endnu en gang forsøgt at give det indtryk, at stemmer man ja til Amsterdamtraktaten, så får man en meget stor udvidelse af EU.

Kan vi ikke godt også her i dag få statsministeren til klart at fastslå – som statsministeren jo ved andre lejligheder har måttet erkende – at selv om Amsterdamtraktaten bliver ratificeret, så kommer der ikke en udvidelse med måske 9-10-11 nye lande i EU? Der kommer nemlig først en stor udvidelse af EU, i det øjeblik en ny traktat efter Amsterdamtraktaten er gennemført, for Amsterdamtraktaten lever jo ikke op til de krav, som de store lande stiller for at ville være med til den store udvidelse. Den lever kun op til en lille smal udvidelse med op til fem lande.

Statsministeren (Poul Nyrup Rasmussen):

Jeg har ikke så forfærdelig meget at tilføje. Når jeg hører hr. Kristian Thulesen Dahl, sidder jeg med en fornemmelse af, at hvis den dag måtte komme i en fjern eller nær fremtid – afhængig af temperament, ingen kan jo forudse det – hvor Rusland måtte blive medlem af Den Europæiske Union, er jeg sikker på, at jeg hernede i salen vil møde følgende spørgsmål: Hvorfor er Kina ikke blevet medlem af Den Europæiske Union? Hvorfor er Kina ikke blevet medlem af denne lukkede klub? Skal vi nu ikke et øjeblik se at komme ned på jorden!

Det, det drejer sig om, er et fornuftigt, men ekstremt nødvendigt udenrigspolitisk stykke arbejde, der kræver mod, der kræver ærlighed, der kræver handlekraft. Og det kræver, at et lille land som Danmark stiller sig i spidsen og selvfølgelig også en gang imellem må acceptere, at det får man kritik for.

Men det kan ikke nytte noget, at vi svigter denne generations vigtigste opgave, og det kan ikke nytte noget, at man et øjeblik føler sig fritstet, hvis jeg nu skal være passende direkte, til